

O existenci teorie relativity pouze vím. Závratnost objevu ukrytého v jedné rovnici nejsem schopen pochopit. Z tohoto důvodu používám pojmy relativita či relativní naprosto přizemně a jednoduše. Máme se relativně dobře, utrácíme relativně málo a žijeme tedy jakýsi relativní život odpovídající zemi, kde žijeme, podnebí v ní, našemu vzdělání a jsme relativně zdraví. Vše tedy může být horší i lepší. Znamená to ale koukat dopředu, kolem sebe a třeba i přes plot souseda.

Zájmové skupiny, mezi které jistě patří i upřednostňování hudebních žánrů, často brání pohledům přes onen imaginární plot. Hrdinové Poláckovy kouzelné knížky Muži v ofsajdu hrdě vyznávali slávistickou či viktoriánskou víru a pověstná je věta Emany Habásky mladšího: "*Jsou takoví fandové, kteří pro klubový fanatismus nedokáží ocenit výkony jiných mužstev*", či věta pana Načeradce: "

Já fandím těm, co hrajou

." Ona slovní tolerance měla vyústění nanejvýš v naražení bouřky na hlavu pana Načeradce a odchod v doprovodu policejního strážníka. Jak idylická a krásná doba!

Za ta léta, co se tak nějak motám kolem hudebního žánru zvaného pracovně folk si dost často ony postavičky od Karla Poláčka připomenu. Nedávno jsem v Týdnu četl recenzi na CD Ondřeje Ládky - Xindla X. Ve folkovém rybníčku, kam tohoto bezesporu osobitého a talentovaného muzikanta osud zavál, vzbudily jeho písně dost bouřlivé diskuse. Pro recenzenta Týdne to jsou v podstatě skladby středního proudu, protože mladá generace se dnes ve své většině vyjadřuje ve zcela jiných hudebních žánrech s jazykem daleko drsnějším, než je jazyk Xindla X. Mám již téměř dva roky možnost setkávat se s mladými lidmi, kteří se vzdělávají na vysoké škole humanitního zaměření. V občasných pokusech o dialog mimo probíranou látku zjišťuji, že až na výjimky jim žánr zvaný folk téměř nic neříká. Vsadím se s nadějí na výhru, že stejně bych dopadl u studentů gymnázií.

Občas si lámeme hlavy, proč krom několika desítek notoricky známých tváří na folkových koncertech moc nových tváří nepotkáme. Měli bychom si přiznat, že jsme tak trošku ve vlastní ohrádce a odmítáme pohled přes plot, maličko zahledění do sebe ve znaku jakési vyšší mravní čistoty a ryzosti. Je to tak trošku Poláckovo maloměsto, či svět fotbalových fandů, kteří by za svou vlajku dali duši.

Tak se občas pokusme přes onen plot podívat a třeba jej i přeskočit. Určitě se to vyplatí. Zjistíme, že okolní svět žije svým životem, občas i zajímavým a hezkým.